

போகுமுன்னும்

கையிலே டென்னிஸ் மட்டையைச் சுழற்றியவாறே, அந்தச் சுழற்சிக்குத் தகுந்தவாறு ஒரு பாட்டினை முணுமுணுத்தபடியே, உடைமாட்டியினருகு வந்து நின்ற கிருஷ்ணன், சடாரெனச் சலனமில்லாமல் உற்றுக் கவனித்தான். யாரோ பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள் தாயாருடன்.

"உமா எப்படி வளர்ந்துவிட்டாளே! கல்யாணம் பண்ணவேண்டியதுதான்!"

"எல்லாம் கிருஷ்ணன் தான் பொறுப்பாகச் செய்யவேணும்! வரனைத் தேடிப் பிடிச்சு....."

கிருஷ்ணனின் முகம் மலர்ந்தது!

உமாவின் திருமணப் பொறுப்பு அவனுடையது! ஜோர், ஜோர்!..... ஜமாயக்க வேண்டும்! நாட்டியம், பாட்டு, விருந்து!

பெரியவர்களின் சம்பாஷணையினாலே வெட்கம் மேலிட்டவளாக உமா ஓடி வருவதை, முறுவலுடன் கவனித்தான் கிருஷ்ணன். அழகும் பொலிவும் தங்கையின் முகத்திலே ஒளி வீசுவதைப் பார்த்தான். அவளுக்கேற்ற மணாளன், அழகன், நற்குணன், எங்குள்ளான்? கவனித்து வர வேண்டும் இளைஞர்களை!

உமா வாசலுக்கு ஓடி மறைந்ததும், கிருஷ்ணன் மீண்டும் காதுகளைத் தீட்டிக்கொண்டு கவனித்தான்.

"பிள்ளைக்குப் பதினெட்டு வயசாச்சா?"

"ஆச்சு! ஆனால் சிறுபிள்ளையாயிருக்கிறான்! பொறுப்புத் தெரியவில்லை! பதினைந்து வயது தானே ஆகிறது, உமாவுக்கு, கலியாணத்திற்கு அவசரமென்ன?" என்று கேட்கப் போகிறானே என்று நான் அவனிடம் பேச்செடுக்கவே தயங்குகிறேன். பதினைந்து குறைச்சலா?"

அதற்குமேல் சம்பாஷணையைக் கேட்க விரும்பாத கிருஷ்ணன், வீட்டைவிட்டுக் கிளம்பிவிட்டான். முகம் சாம்பியது. உள்ளம் கூம்பிவிட்டது.

உலகத்தையே ஆளும் பொறுப்பு ஏற்பட்டால் கூடச் சமாளித்து விட முடியும் என்னும் புத்துணர்ச்சி அவனை ஆட்கொண்டிருந்த பருவ முதல், அவன், அம்மாவின் குற்றச்சாட்டுக்கு இலக்காகியிருந்தான்! "பொறுப்பு தெரியவில்லை" என்ற கவலைப் பல்லவியைக் கேட்டுக் கேட்டு அவன் மனம் சலித்துப் போனான்!

கிருஷ்ணனுக்குப் பதினாலு வயது; அவனுடைய தந்தை இறந்தார். "எப்படி நான் காலங்கடத்துவேன்!" என்று அவனுடைய தாய் ஓலமிட்டாள். கிருஷ்ணனும் அப்படித்தான் கதறியழுதான். ஆனால் அன்னையின் புலம்பல் கிருஷ்ணனைக் குறை கூறுவதுபோல நாளடைவிலே மாறிவிட்டது! "இந்தப் பிள்ளைக்குப் பொறுப்பே தெரியவில்லை! எப்படிக்காலந்தள்ளப் போகிறேனோ?" என்று அவனுடைய தாய் அழுதாள்.

குடும்பம் பெரிசல்ல. அவன், அவனுடைய தங்கை, தாயார்தான், செல்வச் செழிப்பு குறையவில்லை. அதனால் கிருஷ்ணன் தந்தையின் மறைவைப்பற்றியும் அன்னையின் கைம்மையைப் பற்றியும் ஏங்கித் தவிக்கவில்லை! பள்ளி, படிப்பு என்று ஊக்கமாகவே இருந்தான்.

ஆனால் செல்லம்மாளுக்கு அவனுடைய படிப்பு ஆர்வம் திருப்தியளித்ததாகத் தெரியவில்லை! "என்ன படிப்புப் படிக்கிறானோ? நான் ஒரு விஷயம் சொன்னால் நினைவிருப்பதில்லை! மகா கவனக் குறைவு! துளிப் பொறுப்பு இல்லை வீட்டில்!" என்று குறைப்பட்டாள். எந்தவிதமாக இருந்தால் பொறுப்புள்ளவன் என்ற அர்த்தம்? பொறுப்பு என்றால் எப்படி இருக்கும்? அன்னையின் விருப்பம் என்ன? இது போன்ற வினாக்களுக்கு விரிவு காணாமல் கிருஷ்ணன் எத்தனையோ சந்தர்ப்பங்களிலே தவித்ததுண்டு. முயற்சிகள் தோற்றபொழுது அலுத்துப் போய், அசட்டையான பதில்களை வீசி, பொல்லாப்புக்குச் சப்பட்டை கட்டிவிட்டுக் கொண்டதும் உண்டு. கடைசியில் கல்லூரி மாணாக்கனாக மாறியபொழுதுதான் விடை புரிந்ததாக மகிழ்ந்தான். படித்துப் பட்டம் பெற்று, பதவி ஏற்றுப் புருஷனாய் லக்ஷணமாய் அம்மாவையும் தங்கையையும் தாங்க வேண்டும் என்று தெரிந்து கொண்டான். வருங்கால மனிதன் அவன். கலாசாலையின் சீரிய பண்புகளும் சிறப்புகளும் படித்தால் தானே வாழ்விலும் உயர்வு ஏற்படும்? கிருஷ்ணன் கலாசாலையில் உயர்வுடன் விளங்கினான். ஆனால் அப்பொழுதும் செல்லம்மாள் குறை கூறினாள். கல்லூரி மாணவனுக்குரிய பெருமிதமுடன் கிருஷ்ணன் பேசும்பொழுதும், கல்லூரிக்கழகக் காரியமாய்க் கருத்துடன் செயலாற்றும் பொழுதும், "ஓரே காலேஜ் நினைப்பாய் இருக்கிறாயே! குடும்பப் பொறுப்பு தெரியவில்லையே!" என்றாள்.

"பொறுப்பும் வேண்டாம்! பழியும் வேண்டாம் இப்பொழுது வீட்டிலே குறை என்ன இருக்கிறதாம்? நான் என்ன கவனிக்கவில்லையாம்!" என்று கிருஷ்ணன் பட்டும் படாமலும் இருக்க முயன்றான். ஆனால், வாலிப உள்ளத்தின் வேதனை எங்கே போய் மறையும்?

"தங்கையின் திருமணப் பொறுப்பு கிருஷ்ணன் பொறுப்பு!" என்று சொல்லி, கிருஷ்ணனின் உள்ளத்தைக் குளிரவைத்த செல்லம்மாள், அடுத்த பேச்சிலேயே உணர்ச்சி சுண்டிவிடும்படி பேசிவிட்டாளே?

இந்த நிலைமைக்கு ஒரு முடிவு வேண்டாமா?

.. ..

"அம்மா!" என்று அழைத்தான் கிருஷ்ணன்.

"ஏண்டாப்பா!"

"உமாவுக்கு அடுத்த மாசம் பிறந்த நாள், இல்லையாம்மா? பதினைந்து முடிந்து பதினாறு ஆரம்பம்!"

"ஆமாண்டாப்பா, ஆகிறது பதினைந்து!"

"அவளுக்குப் 'பிரசண்டு' என்ன சொல்லட்டுமா? நல்ல அகமுடையான்!" இப்படிச் சொல்லிவிட்டு கிருஷ்ணன் தங்கையைப் பார்த்துக் கண் சிமிட்டினான்.

"அத்தனை சீக்கிரம் அகமுடையான் கிடைச்சுடுவானா? கனாத்தான் காணனும்! இல்லையென்றால் ஆச்சு ஆச்சு என்று தாலியைக் கட்டி அனுப்பிச்சுடனும்! ஆர அமரப் பார்த்துச் செய்யாமல்....."

"ஆர அமர என்று இழுக்கடிக்கவும் கூடாது அம்மா! பதினேழு வயதுக்குள் பெண்களுக்குக் கலியாணம் செய்துவிடுகிறதுதான் அழகு, இல்லையாம்மா?"

"ஆமாம்! வாஸ்தவம்தான். நடக்கணுமே! இப்போ முதற்கொண்டு வரன் தேடினால்தானே....."

"சக்கைபோடு போடுகிறேன், பார்!" என்று கிருஷ்ணன் அளித்த பதில் செல்லம்மாளின் மனதைக் கவர்ந்தது. "உனக்கும் பொறுப்புத் தெரிகிறதே!" என்று நினைப்பவள் போல மலர்ச்சியுடன் நோக்கினாள்.

அதற்குப் பிறகு கிருஷ்ணன் தன் நண்பர்கள் பலரை அடிக்கடி வீட்டிற்கு அழைத்து வரலானான். உமாவுக்கு மனதிற்குகந்தவன் யார்? அன்னைக்கு எத்தகைய வரன் சம்மதம்? இதையெல்லாம் அறிந்து ஆராய முடியும் என்பது அவன் நினைப்பு. ஆனால் செல்லம்மாளுக்கு, கிருஷ்ணனின் நண்பர்கள் கசந்தார்கள். "எதற்குக் கிருஷ்ணா, வயசு வந்த பிள்ளைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு வருகிறாய்? வயசுப் பெண் ஒருத்தி வீட்டில் இருக்கிறாளே, எதாவது வம்பு கிளம்புமே என்று தெரிகிறதா பார் உனக்கு!" என்று ஒரு நாள் கேட்டுவிட்டாள். ஆனால் இந்தக் கேள்வியினால் கிருஷ்ணன் சினங்கொள்ளவில்லை! அம்மா ஊர் வாய்க்குப் பயப்படுவது நியாயமற்றதாகுமா? "நிஜந்தான் அம்மா! எனக்குத் தோணவே இல்லை!" என்று கிருஷ்ணன் ஒப்புக்கொண்டான்.

"போகிறது, பொறுப்புத் தெரிகிறது உனக்கு!" என்று அன்னையும் ஒப்புக்கொள்ளவே நோய் ஒழிந்து புத்தியச் சாப்பாடு கண்டாற் போலக் கிருஷ்ணன் ஆறுதலும் இன்பமும் கொண்டான்.

* * *

உமாவின் திருமண விஷயமாகக் கிருஷ்ணனுக்கு ஏற்பட்டுவிட்ட சிரத்தையைக் கண்டு செல்லம்மாள் சந்தோஷங்கொண்டுவிட்டாள். அன்னையின் உவகை கண்டு கிருஷ்ணனின் ஊக்கம் வளர்ந்தது. முயற்சி பழுத்தது.

மனத்திற்குகந்த வரன், 'சம்மதம்' என்று பதிலளித்துவிட்டான். தை மாதமே முகூர்த்தம் வைக்க வேண்டுமென்று செல்லம்மாள் சொன்னதற்கும் ஆசேபனை இருக்கவில்லை. கிருஷ்ணன் கூடத் தயங்கவில்லை. பி.ஏ.பரீசைஷுக்குத் தயாராகவேண்டுமே என மலைக்கவில்லை. ஆனால் எதிர்பாராதவிதமாகத் திட்டம் மாறியது. உமாவை மணக்க இசைந்த பையன் இரண்டே மாதங்களிலே ஒரு உத்தியோகத்திலே அமருகிறானாம். வேலையிலே புகுந்த பிறகுதான் இல்லறம் மேற்கொள்ள விரும்புகிறானாம்! கடிதம் வந்தது.

கிருஷ்ணன் கடிதத்தைப் பார்த்துச் சந்தோஷப்பட்டான்.

"பார், அம்மா! என் பரீட்சையும் முடிந்துவிடும். சௌகரியமாய்ப் போச்சு!" என்று கூறினான்.

செல்லம்மாள் சந்தோஷப்படவில்லை. "பார்த்தாயா? இதுதான் உனக்குப் பொறுப்பு தெரியவில்லை என்கிறேன்! சுபஸ்ய சீக்கிரம்னு கல்யாணம் சீக்கிரம் நடக்கணும் என்பது என் கவலை. தள்ளிப்போனது நல்லதாச்சு என்று நீ குதிக்கிறாயே!" என்றாள் தாயார்.

திடுக்குற்றான் கிருஷ்ணன். கொஞ்ச நாட்களாக அவன் செவியுறாத குற்றச்சாட்டு, ஓய்வு பெற்றுக்கொண்ட புதுவேகத்துடன் அவனைத்தாக்கிவிட்டது.

"பையன் ஒப்பியிருந்தால் நான் பரீட்சையை பார்ப்பேனாம்மா?" என்று கிருஷ்ணன் நொந்த குரலில் கேட்டான்.

"என்னவோப்பா! வரன் நிச்சயமாகியும் தவக்கம் என்றால் எனக்குக் குறைதான். கல்யாணம் செய்துகொள்வதற்கும் வேலைக்கும் என்ன தடங்கல் என்று நீ ஒரு வார்த்தை கேட்கலாம். பரீட்சை என்று நீயும் அசிரத்தையாயிருக்காப்பலே இருக்கு!" என அன்னை பதிலளிக்கவே கிருஷ்ணன் வெகுண்டான்.

"அப்படித்தான்?" என்று வீரம் பேசிவிட்டுச் சோர்ந்து விழுந்தது, மகனின் நொந்த மனம். உமாவின் கணவனாகப் போகிறவனின் விருப்பம், தனக்கும் சாதகமாகவே அமையும்பொழுது, ஏன் விணாகப் பரீட்சைகளுக்கு அபசாரம் செய்யவேண்டும்?

முனைந்து படித்தான். பரீட்சை எழுதி முடித்தான். பொறுப்போடு மீண்டும் கடிதம் எழுதிக்கேட்டான். ஏற்பாடுகளை மும்முரமாகத் தொடங்க வேண்டாமா?

உத்தியோகம் செய்யும் பிள்ளை என்ற நிலையைச் சாக்கிட்டு, பையனின் தந்தை வெகு மிடுக்காகப் பதில் எழுதினார். வரதகூலினைத் தொகை ஏறியிருந்தது. சீர் ஜாபிதா வளர்ந்திருந்தது.

சொன்ன சொல் தவறியவர்களிடம் தங்கை உமாவை ஒப்படைப்பதா?

கிருஷ்ணனின் இளம் ரத்தம் கொதித்தது. இரைந்தான், அந்தச் சம்பந்தமே கூடாது என்று.

"பிள்ளை வீட்டார் என்றால் அப்படித்தான்! நாம் தணிந்துதான் போகணும்!" என்று புத்தி சொன்னாள் செல்லம்மாள்.

உயர்ந்தோர், நல்லோர் என்றால் தணிந்து போகலாம். அற்பர்களுக்கு அடிபணிவதா?

கிருஷ்ணன் அன்னையிடம் வாது செய்வதைவிட்டு, தங்கையின் பக்கம் திரும்பினான்.

"சொன்ன பேச்சுத் தவறி நடக்கும் குடும்பத்திலே புகுந்துகொள்ள உனக்குச் சம்மதமா, உமா? சொல்லிவிடு! அந்தப் பையனோடு நீ சுகமாக இருக்கமுடியுமா? இரண்டு மாதமாக நீ அந்தப் பையன் மீதே நாட்டம் கொண்டுவிட்டாயோ என்பதற்காகத்தான் கேட்கிறேன்!" என்று வினவினான்.

"அம்மாவுக்குத்தான் நாட்டம்!" என்று கலங்காமல் உமா பதிலளித்துவிட்டாள்.

அந்த வெற்றிப் பெருமித்திலே கிருஷ்ணன், அன்னையின் ஆசேபனைகளை ஏற்கவில்லை.

"பணங்காசு வரும்! வரன் திகையுமா?" என்று அன்னை கேட்டதற்கு, "பணங்காசு வரும்! வரணும் வரும்!" என்று தென்பாகப் பதிலளித்தான்.

அவன் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகள் பழுத்து, உமாவின் திருமணம் நடந்தபோது, உமாவுக்கு வயது பதினெட்டு!

"பொறுப்புத் தெரியாமல் வந்த வரனை நழுவவிட்டாயே!" என்று இரண்டாண்டுகள் தாயார் நினைப்பூட்டிய வண்ணம் இருந்தாள். அந்த நிலையில் தோன்றிய பிடிவாதம், லட்சியத்தில் தோல்வி அடையவில்லை. குணமும் அழகும் நிறைந்த கணவன்தான் உமாவின் கையைப் பிடித்தான்.

** ** *

இன்ப வாழ்க்கை நடத்தும் தங்கை எழுதிய கடிதம் வந்தது. "பார். அம்மா, எப்பேர்ப்பட்ட மாப்பிள்ளை பிடித்துவிட்டேன், தெரிந்து கொள்! உமா இப்படி இருப்பதைத்தானே நாம் பார்க்கவேண்டும்! அவள் கண்ணைக் கசக்கினால் நமக்குத்தானே கஷ்டம்?" என்று கிருஷ்ணன் தாயைக் கேட்டான்.

எதிர்க்கேள்வி கேட்டாள் செல்லம்மாள். "இப்பொழுதே இப்படிச் சொல்கிறாயே! கல்யாணம் செய்து அவளை அனுப்பிவிட்டதுமே பொறுப்பு ஒழிந்தது என்று நீ இருந்துவிடலாமா? அவள் கண்ணைக் கசக்காவிட்டாலுங்கூட உனக்கு அவள் விஷயத்திலே அக்கறை இருக்கவேண்டாமா? ஒரே பையன் நீ, தங்கையை மறக்கலாமா? உனக்கு ஒருத்தி வருகிறதற்கு முந்தியே இப்படிப் பேசுகிறாயே! அப்புறம் எப்படி இருப்பாயோ?" என்று வருத்தமுடன் கேட்டாள் தாயார்.

அவனுடைய 'ஒருத்தியைப் பற்றிக் கிருஷ்ணன் சிந்தனை செய்ததே இல்லை. ஆனால் அவன் தாயாருக்கோ, கவலை, பீதி; "பொறுப்பு வந்திருக்கு, ஆனால் எத்தனை நாளைக்கு இது நிலை?" என்று எத்தனை தடவை செல்லம்மாள் சொல்லியிருக்கிறாள்? அதன் பொருள் இப்பொழுதல்லவா கிருஷ்ணனுக்கு விளங்குகிறது?

மனைவி வந்தால் மாறிவிடக்கூடிய அற்ப மனம், கெட்ட நினைப்பு தனக்கு இல்லை என்று கிருஷ்ணனுக்கு நம்பிக்கை இருந்தது. ஆனால் அவன் திருமணம் செய்துகொள்ள அஞ்சினான். பச்சைத் தண்ணீரை ஊற்றினால்கூடக் கொதித்தெழும் சுண்ணாம்புக் கிளிஞ்சல்கள் போன்றதா அம்மாவின் இயல்பு என்று கிருஷ்ணன் கூசினான்.

ஆனால் விதியின் விசை வேறு விதமாகத்தான் இருந்தது.

தாயாரின் தூண்டுதல், அவனுடைய பருவ உணர்ச்சிகளுக்கு ஊட்டங் கொடுத்துவிட்டது. கல்யாணி அவனைக் கவர்ந்தாள். பசுமையான உடல் வனப்பும், பவழ வாயின் அழகும் கமலக் கண்களின் கனிவும் அந்தப் பெண்ணுக்கு அளித்த எழில், ஏழைமை நிலையை மறக்கடித்தது. தங்கக் கட்டடத்திலே வைரம்போலச் சுடர்விட்ட கல்யாணியின் அழகு கிருஷ்ணனை ஆட்கொண்டது. அவளைத் தேர்ந்தெடுத்தான்.

செல்லம்மாள் பூரண சம்மதம் தெரிவிக்கவில்லை. "ஓரே பிள்ளை நீ! உனக்கு எத்தனை உயர்த்தியாகப் பெண் கிடைக்க வேண்டும்!" என்றாள்.

"ஓரே பிள்ளை நான்! கொஞ்சம் வண்மை வரிசைகள் குறைந்தால் நமக்குக் கஷ்டமா நஷ்டமா? நம் அந்தஸ்துக்கு ஏற்றவாறு நாம் மாற்றிவிடுவோம் அவளை!" என்று பதிலிறுத்தான் கிருஷ்ணன். பிள்ளை வீட்டார் மிடுக்காகவும் பணப்பற்றுடையவராயும் இருப்பது அழகல்ல என்று தங்கை விஷயத்தில் அனுபவப்பட்டவனாயிற்றே!

அனுமதி கொடுத்துவிட்டாள் செல்லம்மாள். பண்டைக்கால மனுஷி. சீர் செனத்தி விஷயமாக எத்தனை பற்று இருக்கும்? மகனின் சந்தோஷத்திற்காக விட்டுக் கொடுத்துவிட்டாளே என்று கிருஷ்ணன் இறும்புது எய்தினான். ஏழைப் பெண் மாமிக்கு அடங்கியவளாய் இருப்பாள். அவளுடைய மற்ற அம்சங்களோ, அவனுடைய மனநிறைவை நிரப்பும்! இதுதான் கிருஷ்ணனின் பெருமிதம்.

அவன் நினைப்பு வீண்போகவில்லை. கல்யாணி சுடர் விளக்குப்போல மனை புகுந்தாள். செல்லம்மாள் குறைபட்டுப் பேசுவது மறைந்துவிட்டது. அடக்கம் நிறைந்த மருமகளும், ஆதரவு நிறைந்த மகனும் நடத்தும் இல்லறத்திலே அவள் குறை காண முடியுமா?

"பிள்ளைகள், கல்யாணமாகும் வரை தாய்க்குத் திருப்தியளிப்பவராக இருந்து, பிறகு மணமானதும் தான் திருப்தியைக் குலைப்பார்கள்! நான் நேர் எதிர்! என் வாழ்க்கைத் துணைவியின் ஒத்துழைப்பினால்தான் என் அன்னைக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கிறேன்!" என்று கிருஷ்ணன் கர்வப்பட்டான். செல்லம்மாள், உமாவை அழைத்து வந்து மகப்பேறு முதலிய சம்பிரதாயச் சடங்குகளை நடத்தி வைத்து, தன் கடமையைச் செய்து வந்தாள். இளம் தம்பதிகளைக் கொஞ்சம் தனியாக விட்டு வைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் போலும், பெண்ணின் வீட்டிற்குப் போய்த் தங்கிவிட்டு வந்தாள். உமாவுக்கும் பெரிய துணையாக மாமியார் மாமனார் இருக்கவில்லை. அதனால் தாயின் உதவிகள் தேவைதானே? ஆனால் கிருஷ்ணனுக்குத் தாயின் அந்தரங்கம் தெரியாது!

**   **   **

ஓரே பிள்ளை, ஓரே பெண் என்ற நிலையிலே கைம்மை எய்திய செல்லம்மாள், எத்தகைய பயங்கரக் கற்பனைகளுக்கு இடமளித்துவிட்டாளோ? அவளுடைய அந்தரங்கம், 'பெற்றதெல்லாம் பிள்ளையில்தலை, நட்டதெல்லாம் பயிர் இல்லை!' என்று அடிக்கடி அசைபோட்டது.

எப்பொழுதோ ஒரு தடவை கிருஷ்ணன் இடக்காக, 'சும்மா சும்மா இதென்ன வசனம் அம்மா! நீ பெற்றதெல்லாம் பிள்ளையில்தலை என்று தெரியாதா? உமாதான் ஒரு பெண் ஆச்சே?' என்று சிரிப்பும் அலுப்புமாகக் கேட்டிருக்கிறான்! அவன் கேட்டதற்கு ஏற்றாற்போல்தான் செல்லம்மாள் தன் வருங்காலத் திட்டத்தை வகுத்து வந்தாள்!

உமாவிற்கு உதவியாகப் பல தடவை போனாள். கடைசியில், உமாவையே அணைந்து வாழ உறுதி பூண்டாள். கிருஷ்ணனுக்கு எழுதிவிட்டாள்.

"முன்போலவே இங்குமங்குமாய் இருக்கத் தடை என்ன அம்மா?" என்று கிருஷ்ணன் எழுதிக் கேட்டதற்கு மறுமொழி ஒன்றும் புகலவில்லை. செல்லம்மாளின் மோனம், கிருஷ்ணன் தம்பதிகளிடையே தர்க்கம் எழுப்பியது.

"எழுதணுமா? தெரியவில்லையா?" என்று கல்யாணி கிருஷ்ணனைக் கேட்டாள்.

"என்ன தெரிய?"

"பிள்ளை நாட்டுப்பெண் நாம் கைவிட்டுவிடுவோம் என்று பயம் அம்மாவுக்கு! பெண்தான் மாறாமல் அன்பு செலுத்துவாள் என்ற நினைப்பு அம்மாவுக்கு!"

"ஓஹோ, இந்த அழகான விளக்கம் உனக்கு எப்படித் தெரிகிறதடியம்மா?"

"சொன்னால் கோபம் வரும். நானும் கவனித்தேன். எங்கம்மாவும் சொன்னாள்..."

தன் மாமியார் என்ன சொன்னாளாம் என்ற திகைப்புடன் கிருஷ்ணன் அதட்டிக் கேட்டான். கல்யாணி சொன்ன விவரம் என்ன?

பெண்ணுக்குச் சீரும் சிறப்பும் செய்ய வேண்டியது முறைதான். ஆனால் அதற்காகப் பெற்ற பிள்ளையை ஓட்டாண்டி ஆக்கக்கூடாது என்று கல்யாணியின் தாயார் சொன்னாளாம்.

"நீ இல்லதும் பொல்லதும் சொன்னாயாக்கும் உன் பிறந்தகத்தில்!" என்று கிருஷ்ணன் கடுமையாகக் கேட்டான்.

நீர் ததும்பும் விழிகளைக் கல்யாணி நிமிர்த்தாமலே பதிலளித்தாள். "உள்ளதைத்தான் சொன்னேன், பூமாதேவிகூடத்தான் ஒரு பகுதி நிலத்தில் விளைச்சலை அதிகம் கொடுக்கிறாள், ஒரு பகுதி நிலத்தை வறள வைக்கிறாள்! ஒருநாள் அடுத்தகத்து மாமி உங்கள் அம்மாவைப் பார்த்து, 'எத்தனை நகையைப் பெண்ணுக்குப் போட்டாயே, ஒன்று நாட்டுப் பெண்ணுக்குக் கொடேன்!' என்று சொன்னதற்கு அம்மா என்ன பதில் சொன்னார் தெரியுமா? 'பெண்ணுக்கு எத்தனை செஞ்சாலும் தகும்! அவள்தானே தாயார் என்று அக்கறை காட்டப் போகிறாள் என்று பதில் சொன்னார்! அதுவும் நிஜம்தான்! திடுமென்று என்மேல் எரிந்து விழுந்தமாதிரி அம்மாவிடமும் எப்பொழுதாவது சிள்ளென்று விழுவீர்கள்! எந்தத் தாயாரும் பிள்ளையிடம் பேச்சுக் கேட்கப் பொறுக்கமாட்டாள்! அம்மா - பெண் என்றால் ஆயிரம் இருக்கும். அன்பும் மாறாது. உலக வழக்கந்தான்!" என்று கல்யாணி பேசி முடித்தபோது கிருஷ்ணன் திகைத்துப் போனான்!

திகைப்பு நீங்கியதும் எச்சரிகைக் கொண்டான். குழந்தையைக் கிள்ளிவிட்டு தொட்டிலையும் ஆட்டிவிட்டுத் தாலாட்டுப் பாடுகிறாள் கல்யாணி என்று தோன்றியது. தன் தாயைக் குறைகூறிவிட்டு மெழுகிப்ப் பூசிப் பேசுகிறாள் மனைவி, என்று சினந்தான். ஆண் கும்பல் கெடுவதே இப்படித்தான் என்று முடிவுகட்டிவிட்டு, தன் ஆண்மையைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள உமாவின் ஊரை நோக்கிப் பயணமானான்.

** ** *

உமா அண்ணனைக் கனிவோடு நோக்கினாள்,

"அம்மா இஷ்டப்படிதான் விட்டுவிடேன் அண்ணா! நீ அவளுக்குப் பிள்ளை; சொல்கிறாய், மன்னி அம்மாவுக்கு நாட்டுப்பெண்தானே? நாட்டுப் பெண்ணிடம் இருப்பதைவிடப் பெண்ணிடம் இருப்பது அம்மாவுக்கு விருப்பமாக்கும்! இருக்கட்டுமே!" என்றாள் உமா, சிரித்து.

"அப்போ உன் புருஷர் மாப்பிள்ளைதானே! பிள்ளையிடம் இருப்பதைவிட மாப்பிள்ளையிடம் இருப்பது உசத்தியோ?" என்று கிருஷ்ணன் ரோசமாகக் கேட்டான்.

கண் சிமிட்டிச் சிரித்துவிட்டு உமா, "இப்போ பெண்கள்தானே அதிகாரிகளாம் வீட்டிலே!" என்று கேட்டு, கணவனைப் பார்த்து அன்புப் பரிகாசம் செய்தாள். கிருஷ்ணன் கூட அவர்களிருவருடனும் சேர்ந்து சிரித்தான்.

உமாவிற்கு நல்ல கணவனைத் தேடித் தந்த கிருஷ்ணன், "நல்ல தனம் இதற்குத்தானா பயன்? என் அம்மாவிற்குப் புகலிடம் அளிக்கும் நல்ல தனம்!" என்ற விளக்கம் செய்துவிட்டுத்தான் ஊர் மீண்டான். அதுவரை செய்து வந்த கடமைப் போரிலே சிறப்புக்கொடி நாட்ட முடியாமல் சமாதானக்கொடியை நாட்டினான். உமாவும் அவனும் ஓர் அன்னையின் மக்கள். யாரிடம் முதுமையைக் கழிக்க விருப்பமோ அங்கேயே அம்மா இருக்கட்டுமே! அதனால் தாய் தனயன் உறவு போகுமோ?

** ** *

கிருஷ்ணன் மனங்குமையவில்லை. ஆனால் உள்ளத்தின் ஆழத்திலே இருகூரல்கள் அடிக்கடி ஒலித்தன. "பிள்ளை நாட்டுப்பெண் கைவிட்டுவிடுவோம் என்று பயம் அம்மாவுக்கு! பிள்ளையிடம் சொல் கேட்க மட்டும் எந்தத் தாயாரும் பொறுக்கமாட்டாள்!" என்று சொன்ன கல்யாணியின் குரல் ஒன்று. மற்றொன்று உமாவின் குரல். 'இப்பொழுதெல்லாம் பெண்கள்தானே வீட்டில் அதிகாரிகளாம்!' என்று கேட்டாளே உமா?

கிருஷ்ணன் கல்யாணியை அடிக்கடி கவனித்தான். பலதடவை சோதனை செய்யும் நோக்குடன் கவனித்தான். அவள் இல்லத்தின் அதிகாரியாகத்தான் இருக்கிறாள்! ஆனால் அம்மா இருந்தபொழுது எப்படிப் பணிவாய் இருந்தாளே! அம்மாவுக்கு எப்படி மனக்குறை ஏற்பட்டிருக்கும்?

கசப்பான உண்மை புலனாகிவிட்டது கிருஷ்ணனுக்கு! அவனுடைய தாய்க்கு அவன்மேல் நம்பிக்கை இல்லை. அதுதான் காரணம். அவனுடைய காளைப் பருவம் முழுவதும் சொல்லும் இதை!

சாம்பலிலே ஊற்றிய பன்னீர் போலல்லவா தன்னுடைய முயற்சிகள் தோற்றன என்ற சிந்தனை மூட்டம், சில கண்ணீர்த் துளிகளைச் சிந்தச் செய்துவிடும்! அதற்கும் கூசுவான் கிருஷ்ணன்.

ஒரு பயங்கரக் கனவு கண்டு விழித்த கிருஷ்ணன், மனைவியிடம் கனவைச் சொல்லிவிட வேண்டும் என்னும் துடிப்புடன் கல்யாணியைப் பார்த்தான். அவள் ஆனந்தமாய்த் துயின்று கொண்டிருந்தாள். முதல் நாள் முழுதும் உடம்பு வலி, அசதி என்று சொல்லியிருந்தாளே, அவளை எழுப்புவது உசிதமா என்ற யோசனை எழவே, சற்றுத் தயக்கமுற்று, அவளையே கூர்ந்து பார்த்தான் கிருஷ்ணன்.

'உடம்பு வலி ஜாஸ்தியாயிருக்கு; பயமாயிருக்கு! அடிக்கடி வலி கிலி என்றால், வேறு கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்கிறேன் என்று புருஷர்கள் கூசாமல் சொல்லிவிடுவீர்கள்!' என்று கிண்டலாகச் சொல்லிவிட்டு, சொஸ்தமாகத் தூங்குகிறாளே! அவளுடைய கேலிப் பேச்சு எத்தகைய கனவை உருவாக்கிவிட்டதே!

கனவின் மூலம், கல்யாணியின் பேச்சுத்தானா என்பதை ஆராய, கிருஷ்ணன் கனவை நினைவுபடுத்திப் பார்த்தான்.

எங்கேயோ, ஒரு சிறு பாறைமேல், அவனுடைய அம்மா கண்ணீரும் கம்பலேயுமாக உட்கார்ந்திருக்கிறாள். பிறகு... உமாவின் ஊர் போல லேசாக ஒரு தோற்றம். 'உனக்கு அம்மா தெரிவிக்கவில்லையா?' என்று உமா கேட்கிறாள் அவனை. உமாவின் கணவர்

ஏனாமாகச் சிரிக்கிறார். சிரிக்கமாட்டாரா அம்மா - பிள்ளை உறவு இருக்கும் லட்சணத்தைப் பார்த்து!..... உமாதானே, அவர் மனைவிதானே, அம்மாவுக்குப் பிள்ளையாக இருக்கிறாள்?.....

திடீரென்று உமா எப்படிப் பேசுகிறாள்! 'அடுத்த தெருத்தான்! நீயே போய்க் கண்டுபிடிக்கலாம்! என்னால் வர முடியாது!' என்று சொல்கிறாள்.

'வீடு காட்ட வரக் கூடாதாமே!' என்ற கோபமுடன் கிருஷ்ணன் விரைந்து செல்கிறான்.

இப்பொழுது பாறையைக் காணோம். ஒரு புதருக்குப் பக்கத்தில் அம்மா படுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"அம்மா பார்த்தாயா? உமா பெண்தான் உனக்கு; அவள் மட்டும் எப்படியிருக்கிறாள்? நகை நட்டு எல்லாம் பெற்றுக்கொண்டபின் விரட்டியாச்சு!" என்று கிருஷ்ணன் சொல்கிறான்.

விம்மி விம்மி அழுகிறாள் செல்லம்மாள். பிறகு "உமா என்னை விரட்டவில்லையடா கிருஷ்ணா!" என்று சொல்லி அலறுகிறாள்.

"மாப்பிள்ளையா?"

"மாப்பிள்ளையும் விரட்டலையே!"

"பின்னே யார்? நானா?"

"நீதான் என்னை அழைச்சுண்டு போறேன்னு வாதாடிண்டிருக்கயேடாப்பா?"

"பின்னே கல்யாணியா?"

"ஐயோ. அவளும் இல்லைடா? பார், பார்! அதோ பார்! இன்னொருத்தி! மனைமேலே உட்கார்ந்துண்டு என்னைப் பார்த்து முழிக்கிறாளே! ஐயையோ, கிருஷ்ணா, கிருஷ்ணா!" செல்லம்மாள் இப்படி அலறியபொழுது கனவு கலைந்துவிட்டது.

மணையில் உட்கார்ந்தது யார்? கல்யாணி சொன்னாளே, வேறு கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்வீர்கள் என்று?

கனவைப் பற்றி ஆர அமர யோசித்த பிறகு கிருஷ்ணன் வேறுவிதமாகக் கவலைப்பட்டான். கனவைக் கல்யாணியிடம் சொன்னால்? "வேறு ஒருத்தியைப் பற்றிக் கனவு காணத் தொடங்கியாச்சா? என்று கேட்பாள்! சிரிப்பாள்! பிறகு அடிக்கடி நினைப்பூட்டுவாள்!

உமா சிரித்தது, கல்யாணி சொன்னது, பழைய பேச்சு, புதிய பேச்சு எல்லாமாக ஒரு கனவாகிவிட்டதற்காக, பெரிய விஷயம் போலப் பாராட்டவேண்டாம். மறக்க வேண்டும். கிருஷ்ணன் கல்யாணியை எழுப்பாமலேயே படுத்துவிட்டான். ஆனால் உறக்கம் எளிதில் மீளவில்லை.

** ** *

அவனுடைய சஞ்சலம் தெளிந்துபோகும் துன்பநாள் வந்துவிட்டது. கனவு பலித்துவிட்டது. கண்ணீரை அடக்கும் நினைப்பேயின்றிப் பெருகவிட்டு, அன்னையைப் பார்த்தான் கிருஷ்ணன்.

"அம்மா! இனிமேல் வந்து என்னோடு இரு!" என்று சொல்லி முடித்தான்.

"ஐயோ கிருஷ்ணா! ஒன்றுமே சொல்லாதேயேன்!" என்று புலம்பினாள் அவனுடைய தாய். குழறும் வயிற்றிலிருந்து எழும்பிய விம்மல்கள் அடங்கட்டும் என்று கிருஷ்ணன் பொறுத்தான்; தன்னையும் தேற்றினான். பிறகு நிதானமாக, "அம்மா! வென்று அழைத்தான்.

மைந்தனை ஏறிட்டுப் பார்த்த செல்லம்மாளின் விழிகளிலே கண்ணீர் மல்கியிருந்தது. ஆனால் முதிய முகத்திலே உறுதி தளரவில்லை. உள்ளத்தோடு ஊன்றிப் போன பிடிவாதம் போகவில்லை; அந்நிலையிலும், சிதைந்து போன பண்டைச் சிற்பக் கோயில் போன்று செல்லம்மாள், தனக்கே உரித்தான அம்சத்தைத் தாங்கித்தான் இருந்தாள்.

"எனக்கு மட்டும் வெட்கமாயிராதா, கிருஷ்ணா எனக்கு இங்கே இருப்பாக இருக்கும் என்றும் நினைக்காதே, இனிமேல் . . ."

கிருஷ்ணன் துடித்தான் மறுமொழிக்காக.

உமாவின் கணவர் குறுக்கிட்டார்.

"மாமி, என்ன சொல்லப் போகிறீர்கள்? எங்கே போகப் போகிறீர்கள்? இங்கே இருக்க வேண்டியதுதான் உங்கள் கடமை! என்று பதறினார் அவர்.

"என் கடமை நான் இருந்தவரை ரொம்ப லக்ஷணமாகத்தானே இருந்தது!" என்று ஏளனமாகத் தன்னை நொந்துகொண்டு சிரித்த செல்லம்மாள், திடீரென்று குலுங்க அழத் தொடங்கிவிட்டாள்.

அந்தத் தாயுள்ளத்திலே பெருகிய பச்சாத்தாபத்தின் வெம்மையைத் தாளாமல் உருகியது அன்பு. வறண்டிருந்த இதயத்திலே கசிந்த குருதியின் மாற்று உருவேதான் அந்தக் கண்ணீர்.

சற்று பொறுத்துச் செல்லம்மாள் பேசத் தொடங்கிவிட்டாள். சோகம் ஒளிந்தது. பிடிவாதம் ஒளிவீசியது.

"அவள் பெற்றுவிட்டதுகளை ஒரு கண் பார்த்துக்கொள்ளாமல் போகிறேனா? பார்த்துக்கொள்கிறேன்! ஆனால், கிருஷ்ணா, ஒரு உதவி செய், போதும். மாட்டுக்கொட்டில் ஆனாலும் போதும், இல்லை, மோட்டார் ஷெட்டானாலும் ஆகட்டும்; இந்த ஜன்மத்துக்கு இனிமேல் அதுதான் வீடு! வாடகை பேசி வை!" என்று சொல்லிவிட்டாள்.

உமா சிரித்தாள்! எங்கே?

"அம்மாவின் பயம் புரியவில்லையா, அண்ணா? மனசு வேலை செய்கிற வேகம் தெரியவில்லையா, அண்ணா? இந்தக் குடும்பத்தின் சர்வாதிகாரி இன்னொருத்தி வருவாளே! புருஷர்களுக்கென்ன! பெண்டாட்டி செத்தால் புது மாப்பிள்ளை!"

உமா சிரிப்பதுபோலப் பிரமை கிருஷ்ணனுக்கு ஏற்பட்டது. அம்மாவைப் பிரமிப்புடன் பார்த்தான்.

அம்மா என்ன சொல்கிறாள்!

"மாப்பிள்ளை புது மாப்பிள்ளையாகிறவரைக்குங் கூட எனக்கு இங்கே இருப்பாக இருக்காதப்பா, கிருஷ்ணா! சீக்கிரம் பார், இந்த ஊரிலேயே! உமா இருந்த ஊர், இதைவிட்டு எங்கும் போக இஷ்டமில்லை!"

கிருஷ்ணன் பிரமித்தான். தாயின் கற்பனை வளம் எத்தகையது? எத்தனை முன் யோசனைகள், முன் எச்சரிக்கைகள்? ஆனால் சுகப்படவில்லையே, பாவம்! உமாவை நம்பியிருந்தாளே!

விண்ணுலகவாசியாகிவிட்ட தங்கையைப் பக்தியுடன் நினைவு கூர்ந்து இரண்டொரு நீர்த்துளிகளை விழிகளிலே தேக்கிக்கொண்டான்; மாசற்ற அன்பினை உள்ளத்திலே தேக்கிக்கொண்டான்.

** ** *

போய்விட்ட தங்கையைப் பற்றி எப்படிக் குறைகூறத் தோன்றும்? அதுபோலவே, போகுமுன்னும் தன்னைத் துறந்துவிட்ட அன்னையையும் கிருஷ்ணன் குறை கூறவே இல்லை. அன்னையின் போக்குக்கு இனிமேல் தடையா? வேண்டாம் - அவள் பிடிவாதப்படியே நடக்கட்டுமே!

"முன் பணம் வேண்டாம், கிருஷ்ணன். உங்கள் தாயார் என் வீட்டில் குடியிருக்க நான் கொடுத்து வைக்க வேண்டாமா? அந்தம்மாவிற்கு, அந்த நாளிலே எத்தனை அன்பு என்மேல்? நான் பிள்ளை மாதிரி! வாடகையா பிரமாதம்?" என்று முழங்கும் நண்பரைக் கூர்ந்து பார்த்தான் கிருஷ்ணன். நம்பிக்கை செறிந்த அன்பு வேண்டும்!" என்று எண்ணமிட்டபடியே புன்னகை புரிந்ததனாலே உதட்டுச் சிரிப்புக் கோணிப் போயிற்று!

*****

(காவேரி, நவம்பர், 1952)